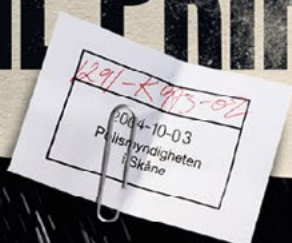


ODLOŽENÉ PŘÍPADY



CESTA 9



TINA FRENNSTEDT

Ljundeni

Odložené prípady: Cesta 9

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Tina Frennstedt

Odložené prípady: Cesta 9 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA

ODLOŽENÉ PŘÍPADY

CESTA 9

ODLOŽENÉ PŘÍPADY

CESTA 9

TINA
FRENNSTEDT

Ljndeni

2004

MAX VRHOL RÝCHLY pohľad ponad plece, zložil nohu z pedála a nastražil uši, či opäť nezačuje zvuk motora. Prudký lejak bol čoraz silnejší, no kým okolitú tmu nepreťali svetlá blížiaceho sa auta, bolo všetko v poriadku. Nemal sa čoho obávať. Tep sa mu spomalil a po chvíli sa vrátil do normálu.

Zrejme sa ho len nejakí znudení, podgurážení mladíci snažili vystrašiť. No i tak sa mu zdalo čudné, ako málo áut v ten sobotný večer stretol na ceste.

V hustnúcej tme počul svoj vlastný dych a pravidelné vŕzganie pedálov. Z priľahlého lesa sa ozýval šum borovic, do ktorých sa podchvíľou opieral nárazový vietor.

Práve vo chvíli, keď sa opustená cesta stáčala doprava, opäť sa mu za chrbtom zjavili dva ostré kužele žiarivého svetla. Otočil hlavu a pozrel za seba. Nemusí to byť to isté auto, pomyslel si. Rovnako ako predtým, vodič podišiel tak blízko, že sa takmer dotýkal zadného kolesa jeho bicykla, no ani tentoraz čo i len náznakom nedal najavo, že by ho chcel zraziť. Možno len pre silný dážď nevidel na cestu.

Takto pokračovali asi minútu. Auto sa ho stále držalo ako kliešť, sunulo sa sotva dva – tri metre za ním so zapnutými diaľkovými svetlami. Čo touto hrou na mačku a myš sleduje?

V diaľke na okraji cesty zbadal svetlo. Dom. Konečne natrafil na ľudí. Uvažoval, že by tam zastal. Už bol takmer pri ňom, cez rozsvietené okno videl do kuchyne. V tom okamihu sa k nemu auto dostalo tak blízko, že takmer stratil rovnováhu. Max zrýchlil a naposledy zaškútil smerom k oknu. Zdalo sa mu, že v ňom

zbadal siluetu ženy. Pred očami sa mu zjavila tvár jeho mamy Gunnely. V stredu spolu s otcom majú prísť na jeho vystúpenie.

Kľukatá cesta opäť zmenila smer a únava, z ktorej mu pred chvíľou oťažievali viečka, sa razom rozplynula. Odrazu bol celkom bdely.

Zvuk motora utíchol a keď sa obrátil a zažmúril do tmy, zbadal, že auto zastavilo. Potom vyplo svetlá. Max zabrzdil, položil jednu nohu na zem, zastal a nehybne ho pozoroval.

Jeho dlhý čierny vlnený šál bol premočený a ťažký a omínal ho na krku. Prehodil si ho cez plece a pozrel na svoje oranžové nohavice, ktoré boli tiež celé mokré. Aj jeho kožené rukavice začínali premokať. Prsty mal skrehnuté, ruky stuhnuté a netúžil po ničom inom, len dostať sa do tepla a vyzliecť si mokré šaty.

Eadové kvapky dažďa ho bodali do líc ako ihličky.

Na tomto úseku cesty chýbalo pouličné osvetlenie, no pred sebou mal už len krátku trasu, kým odbočí na pobrežnú cestu, ktorá viedla priamo k jeho domu. Ešte raz vrhol krátky pohľad na auto, naskočil na bicykel a pokračoval v ceste.

Po tvári mu stekali cícerky dažďa, plavé polodlhé vlasy mal zlepené a zmoknuté a triasol sa od zimy. Staromódne svetlo na prednom kolese bicykla vrhalo slabý biely lúč na asfalt pred ním. Dynamom neprestajne ticho bzučalo.

Koľko mohlo byť hodín? S ostatnými sa rozlúčil pred barom tesne po záverečnej, teda pár minút po jednej. Podnik bol celý večer plný na prasknutie, vo vnútri vládol ruch a hluk. Jeho priatelia zamierili do Malmö na akúsi párty a on odrazu oľutoval, že nešiel s nimi a teraz musí šliapať do pedálov sám, v daždi a v tme. No pred vystúpením potreboval byť v špičkovej forme, inak by všetky tie hodiny strávené za klavirom vyšli nazmar.

Reťaz bicykla zaprašťala. Zatiaľ nemal čas bicykel odniesť do servisu, ale aj tak mal v pláne kúpiť si nový.

Dážď naberal na intenzite a Max si z vrchnej pery oblizol zopár kvapiek zmiešaných s potom. Keď za sebou opäť začul tlmený zvuk motora, takmer spadol z bicykla.

Oslepujúce reflektory si ho opäť našli. Max sa prudko obrátil a začal rýchlejšie šliapať do pedálov. Srdce mu búšilo opreteký, zatiaľ čo sa auto rýchlo priblížilo a zostalo za ním v tesnom závese. Nemohlo to byť to isté auto, nie tretí raz po sebe. Odrazu zablikalo. Dve krátke bliknutia diaľkovými svetlami, akoby mu chcel vodič niečo povedať. Potom opäť zavládlo ticho. Auto znova zastalo a zhaslo svetlá. Max odhodlane pokračoval vpred, z celej sily šliapal do pedálov, srdce mu tlklo ako o preteky. Z tmy pred ním sa vynorili ďalšie svetlá. Konečne na niekoho natrafil. Max pribrzdil, zoskočil z bicykla a hodil ho na zem. Nákladné auto v protismere sa k nemu rýchlo blížilo a Max skákal hore dolu, mával rukami a kričal: „Zastavte! Zastavte!“

No nákladný automobil ani len nespomalil. Max ďalej divoko mával rukami nad hlavou. Žeby ho nevidel?

„Zastavte! Prosím, zastavte!“ kričal so zúfalstvom v hlase.

Nákladiak zmizol v zákrute a okolo Maxa sa opäť rozhostila ťaživá tma. Zuby mu od zimy hlasno drkotali. Zažmúril oči a rukou si ich prikryl na ochranu, keď ho znenazdajky oslepili dva veľké biele kužele. Mierili priamo naňho a znova zablikali.

Pripravený na útek zdvihol bicykel zo zeme, pričom z nich ani na okamih nespustil zrak.

Vyskočil na bicykel, naklonil sa nad riadidlá a ozlomkrky sa pustil vpred. Vytrvalý dážď mu bránil vo výhľade, žmúril do tmy a hľadal výjazd, no všade navôkol videl len čierny asfalt a kmene stromov. Max sa zdvihol zo sedla a šliapal postojacky, aby získal väčšiu rýchlosť.

Noha sa mu zošmykla z pedála, ktoré sa odrazu krútili príľahko.

„Dopekla!“ zahrešil.

Reťaz sa už zase uvoľnila. Zároveň za chrbtom začul známy zvuk motora. Svetlá opäť zablikali. Začínal sa obávať, že z tejto šlamastiky so zdravou kožou nevyviazne.

Celým telom mu prudko trhlo dopredu, keď auto narazilo do zadného nosiča jeho bicykla. Druhý náraz však už neustál a zrú-

til sa do priekopy pri ceste. Tvárou dopadol do vlhkej trávy a kú-
tikom oka videl osvetlené predné koleso svojho bicykla, ktoré sa
čoraz pomalšie krútilo vo vzduchu.

UTOROK 16. APRÍLA 2019

KRIMINÁLNU INŠPEKTORKU TESS Hjalmarssonovú len máločo dokázalo vyvieť z miery. Aj v tých najťažších situáciách si dokázala udržať chladnú hlavu. Ale teraz, keď sedela na pohovke v presvetlenej, harmonickej čakárni plnej sviečok a tónov meditačnej hudby neprestajne prúdiacich z reproduktorov, mala čo robiť, aby zachovala rozvahu.

Rukou prešla po sivej ovčej kožušine na pohovke. Na policičke vedľa nej ležali hračky a detské knižky. Ešte stále môže odísť, jednoducho sa zdvihnúť a vyjsť von dvermi. Nikto by jej na to nič nepovedal, nikto by ju neodhovárал ani neprotestoval. Nikomu nebola nič dlžná a nikomu nič nesľúbila. Len sama sebe. A práve preto to pre ňu bolo také ťažké a desivé. Jediný človek, ktorého mohla sklamať, bola ona sama.

Z dverí na opačnom konci chodby vyšla akási žena. Tess si ju premerala a žena sa usmiala, no zároveň sa zdalo, že je celkom zahľbená do svojho vlastného sveta.

Tess si spomenula na svoju sestru Isabel a pomyslela si, že ju možno predsa len mala poprosiť, či by s ňou nešla. No Isabel nemala ani potuchy o tom, čo mala Tess v pláne. Vlastne o tom nevedel vôbec nikto. Najprv si chcela byť stopercentne istá, že toto rozhodnutie je výlučne jej vlastné.

Žena prešla k recepcnému pultu. Zrejme sa chystala zaplať. Žeby už bola na rade? Vchodové dvere sa otvorili a slnečné lúče, ktoré dopadli na koberec sa jej odrazu zdali také lákavé. Tess zhlboka vdýchla čerstvý vzduch, ktorý razom naplnil čakáreň.

Ak v nej prevládal práve tento pocit, že nechce nič iné, len otvoriť dvere a utiecť, tak to možno naozaj nebol až taký dobrý nápad. Načiahla sa za svojou čiernou koženou bundou ležiacou na pohovke vedľa nej.

Sotva päť metrov. Stačí, aby prešla päť metrov a je vonku. Práve sa chystala vstať, keď sa dvere opäť otvorili a vyšla z nich plavovlasá žena v bielom plášti.

„Therese Hjalmarssonová?“

Tess sa prinútila k úsmevu. Teraz sa už z toho nevyvlečie.

TESS SA OBRÁTILA a zahľadela sa na pieskovú fasádu budovy z prelomu storočia, v ktorej sídlila klinika.

„A teraz už môžem len čakať,“ povedala si ticho sama pre seba a vtiahla do pľúc svieži, jarný kodanský vzduch.

Kráčala smerom k námestiu Kongens Nytorv a snažila sa potlačiť čudný pocit, že v sebe nesie DNA cudzieho človeka. Keď sa nad tým človek zamyslí, je to skutočne bizarné.

Celé jej telo ovládla zvláštna zmes radosti a chaosu. Práve uskutočnila presne to, o čom bola ešte donedávna presvedčená, že nikdy nespraví. No zároveň na seba bola hrdá a tešila sa, že svoju túžbu po dieťati prestala brať na ľahkú váhu a odhodlala sa splniť si svoj sen celkom sama. V súčasnej situácii ani iná alternatíva neprichádzala do úvahy. Napriek tomu si však stále nedokázala predstaviť, že by mala byť tehotná.

Posledných pár mesiacov jej však tento nápad čoraz viac vrátil v hlavu a napokon prekvapila samú seba, keď zdvihla slúchadlo a dohodla si termín na klinike v Kodani. Podstúpila všetky vyšetrenia a vyplnila potrebné formuláre, na základe ktorých mali vybrať darcu podľa výšky či farby očí a napokon počkala, kým jej telo bolo pripravené na posledný krok.

Na klinike asistovanej reprodukcie strávila necelú hodinu a po celý čas sa tu cítila prekvapivo príjemne. Miestnosť, v ktorej vykonávali umelé oplodnenie bola zariadená domácky a útulne a ani náznakom nepripomínala nemocničné prostredie. A hoci sem prišla sama, bez partnera či priateľa, nikto ani len okom nemihol a nedal jej najmenší dôvod, aby sa cítila trápne alebo nepatrične.

„U nás sme zvyknutí na všetky možné konštelácie,“ prehodila zdravotná sestra po dánsky a ukázala Tess kryoskúmvky so zmrazenými spermiami, ktoré jej mali čoskoro vložiť do tela.

Potom Tess, ktorá nedávno oslávila štyridsiate druhé narodeniny, vysvetlila, že zrejme bude musieť absolvovať minimálne desať inseminácií, kým sa jej podarí otehotnieť. Tess si v hlave rýchlo spočítala, že ju celý tento nápad napokon môže vyjsť na viac než päťdesiatisíc korún. A keď bolo po všetkom, so sestričkou sa zhodli na tom, že najlepšie by bolo, keby sa už nemuseli vidieť.

Bolo utorkové popoludnie a mnohí obyvatelia Kodane sa tešili na blížiacu sa veľkonočné sviatky a užívali si prvé slnečné lúče na terasách reštaurácií a kaviarní, ktoré nedávno otvorili. Tess sa zahľadela na lode Nyhavnu a pobrežie vodného kanála lemované radmi stolov a stoličiek.

Zaumienila si, že odteraz sa všetko vráti do starých koľají. Po tom, čo sa jej podarilo objasniť starý prípad nezvestnej Anniky, nedokázala v sebe nájsť motiváciu opäť sa s plným nasadením pustiť do práce.

Posledné mesiace na policajnej stanici boli poriadne rušné. Nedostatok pohybu, nezdravá strava a zlý životný štýl si vyžiadali svoju daň a jej nadriadený, šéf oddelenia závažnej kriminality Per Jöns dostal infarkt. A tak ako v každom inom pracovnom kolektíve, aj na polícii šéfova neprítomnosť okamžite zamiešala karty. Viacerí kolegovia sa snažili využiť situáciu a zaistiť si postup na kariérnom rebríčku.

Tess mala neodbytný pocit, že sa čosi chystá, a intuícia jej našepkávala, že to pre ňu nebude dobrá správa. Odjakživa dokázala vopred zavetriť blížiacu sa zmenu. Túto schopnosť zdedila po nebohej tete Thei a doteraz ju nikdy nesklamala. Vždy keď sa rozhodla počúvnuť varovný signál, ktorý sa rozozvučal v jej vnútri, ušetrila si mnohé starosti. Súčasné okolnosti však boli príliš neprehľadné a zatiaľ netušila, ako svoju schopnosť využiť vo svoj prospech.

Napriek tomu vedela, že by mala s Makkonenom súperiť o povýšenie a chopiť sa príležitosti rozšíriť pole pôsobnosti seba aj svojej skupiny. Mala by poukázať na svoje úspechy a nechať si zvýšiť plat aspoň o pár tisíc. No v skutočnosti nemala záujem o vyššie postavenie v hierarchii vedúcich pozícií a ustavične zvädzdať mocenské súboje. Zákulisné hry ju nebavili a oveľa radšej sa venovala skutočnej, poctivej policajnej práci. Zhovárať sa s pozostalými, čítať starú policajnú dokumentáciu a uchopiť ju z novej perspektívy, vypočúvať podozrivých. To bola jej parketa. No i tak ju kdesi hlboko vnútri škrelo, že Makkonenovi v podstate vyzametala cestičku k vytúženému cieľu.

Jej súkromie sa vyznačovalo predovšetkým snahou pohnúť sa ďalej po rozchode s Angelou a vybudovať si nový život bez nej. Na pokoji jej nepridal ani nečakaný rozvod rodičov a starosti o otca, ktorý sa s ním nedokázal vyrovnáť. A namiesto toho, aby sa konečne poriadne venovala aj sebe samej, radšej sa zahltila prácou.

Možno práve preto sa pred chvíľou nechala v Kodani umelo oplodniť. V snahe nájsť nový zmysel života, pohnúť sa vpred, darovať si druhú šancu a dopriať si niečo, na čom jej skutočne záležalo.

Keď kráčala okolo hotela D'Angleterre, spontánne sa rozhodla, že si chvíľu posedí na terase jeho kaviarne. Skoré jarné slnko príjemne hrialo a dnes sa nemusela ponáhľať naspäť do práce.

Skúmala svoje telo a snažila sa pocítiť, či sa v ňom niečo zmenilo, no rýchlo si uvedomila, že na čosi také je ešte priskoro.

Tess uvažovala, že väčšina žien by pri takejto výnimočnej udalosti zatelefonovala najlepšej priateľke, aby sa s veľkou novinkou podelila. Ona sama mala v živote asi štyri osoby, s ktorými si bola skutočne blízka, pričom s jednou z nich sa takmer nevidala. V mysli sa jej vynorila Angelina tvár a pomyslela si, že práve v takýchto okamihoch si človek uvedomí, čo je v živote naozaj podstatné a ako veľmi si treba ceníť ľudí, ktorí sú pre nás najdôležitejší.

Čašník jej priniesol čaj v malej striebornej kanvičke a o pár sekúnd sa vo vrecku jej koženej bundy rozvibroval mobil.

„Marie“ svietilo meno na displeji.

Možno dokonca päť, pomyslela si Tess a pridala si svoju kolegyniu, kriminálnu inšpektorku Marie Erlingovú, na pomyselný zoznam najbližších.

„Toto nemá žiaden zmysel. Totálna strata času,“ hlesla Marie, ktorá nikdy zbytočne nechodila okolo horúcej kaše.

„Kde si?“ spýtala sa Tess.

„Vo štvrti Möllan, chodím tu hore-dolu a snažím sa vypočuť svedkov tej štvrtkovej prestrelky. Chalan je úplné neviniatko, ozajstný svätec. Bol doma a balil darčeky pre svoju mamu k narodeninám, keď ho postrelili.“

„No to iste.“

„Jeho register trestov je taký dlhý, že by sme ním mohli vytapeť celé naše poschodie,“ dodala Marie.

Tess bolo Marie úprimne ľúto. Vyšetrovanie prestreliet medzi gangmi patrilo k najnevďačnejším aspektom ich práce. Šanca objasniť ich a nájsť páchatelov bola minimálna a vyčíňanie gangov sa presúvalo z okrajových get čoraz bližšie k centru Malmö, tej „krajšej“ tvári mesta. A v takom prípade nebolo podstatné, že samotný zločin sa väčšinou nijako nedotkol zvyšku bežnej populácie.

„Navyše,“ pokračovala Marie, „to znamená, že ma strčia do tímu s čerstvou vraždou na krku. Nevedela by si ma z toho nejako vyslobodiť? Obávam sa, že každú chvíľu ma z Makkonena porazí.“

„Uvidím, čo sa bude dať robiť. Dúfam, že veci sa čoskoro dajú do pohybu,“ odvetila Tess.

Marie, ktorá bola za bežných okolností pevnou členkou oddelenia odložených prípadov, bola dočasne prevelená na oddelenie vražd pod vedením Olu Makkonena, ktorý nedávno získal titul kriminálneho komisára. Takéto prerozdeľovanie zdrojov začalo byť v prípade Tessinej skupiny, ktorá práve neriešila žiaden páľčivý prípad, čoraz častejšie a Tess to začínalo poriadne liezť na nervy.

„A čo ty? Kde si? Prídeš dnes do kancelárie?“

Tess sa na slnkom zaliatej terase hotela D'Angleterre cítila ako malá blicujúca školáčka.

„Uvidíme, možno neskôr. Popravde, dnes som si vzala dovolenku.“

„Si chorá?“

„Nie, len mám voľno. Potrebovala som si niečo vybaviť.“

„Mimochodom, keď už ťa mám na linke, chceš vedieť, ako dopadlo včerajšie rande?“

Och nie, už zase, pomyslela si Tess a prevrátila oči.

Od rozvodu bola Marie široko ďaleko najhorlivejšou užívateľkou aplikácie Tinder. Tess by neprekvapilo, keby si z toľkého prechádzania palcom po displeji privodila syndróm karpálneho tunela. Navyše si svoje skúsenosti a úspechy vo svete randenia rozhodne nenechávala len pre seba.

„A mám na výber?“

„Nie, ale poteším ťa. Žiadne sa nekonalo. Moja najmladšia dostala horúčku a Tomas nedokáže zvládnuť všetky tri deti naraz, keď jedno z nich ochorie. Ale ten Sebastian, čo som sa s ním stretla minulú stredu...“

Marie sa rozosmiala a po chvíli pokračovala: „Síce viem, že v tejto oblasti nemáš veľa skúseností, no počula si už o fenoméne nervózneho penisu?“

Tess zaškúlila k vedľajšiemu stolu a Marie nečakala na odpoveď.

„Bol naozaj strašne milý a citlivý, ale skrátka to nešlo. Tak som si o tom čosi načítala a zdá sa, že toto je pravý dôvod. Všetko by sa malo vyriešiť, keď sa do toho zamiešajú emócie. Zvláštne, povedala by som, že ja fungujem presne naopak.“

Marie pokračovala a Tess sa stratila vo vlastných myšlienkach, keď pohľadom zablúdila k páru, ktorý prechádzal okolo kaviarne a tlačil pred sebou kočík.

„Takže dvojnásobné fiasko v priebehu jedného týždňa. Na druhej strane aj odložené rande sa stále ráta ako rande. Každopádne, musím už končiť, mám plné ruky práce, ale ešte sa ti ozvem. Maj sa a uži si sviatky.“

Typická Marie, pomyslela si Tess, keď položila. Napokon to vyznelo, akoby jej zavolala ona a vyzvedala, čo má nové v milostnom živote.

Tess zaplatila, vstala a ponáhľala sa na stanicu, aby stihla najbližší vlak naspäť do Malmö.

Manželka

Vo vetre nad lúkou sa vznášal šarkan. Bláznivé aprílové počasie začalo pripomínať jar a zdalo sa, že prudké snehové víchrice, ktoré so železnou pravidelnosťou odrezávali Österlen od zvyšku sveta, konečne utíchli. Hustá snehová búrka, ktorá cez minulo-ročnú Veľkú noc celý kraj zasypala hrubou snehovou pokrývkou, sa všetkým zaryla hlboko do pamäti.

Bezcieľne blúdila po vidieckej ceste, dýchala vôňu lúk, mora a novo osiatych polí. Aspoňže ten úžasný čerstvý vzduch zostal rovnaký, keď takmer všetko okolo nej sa zmenilo.

Bola to ich štvrtá jar v Österlene. A práve v tomto období okolitú samotu opäť ožili a domy v dedine sa zaplnili ľuďmi. Postupne si zvykla zariadiť si život podľa ročných období a nepísaných pravidiel, ktoré v tejto časti krajiny vládli. Po dlhej, tuhej a krutej zime sa ľudia opäť začali stretávať a v dedine zavládla atmosféra nadšenia a radostného očakávania najprv blížiacej sa Veľkej noci a napokon aj letných mesiacov. Počas tradičnej veľkonočnej výstavy umenia ulice ozdobia červenožlté gule na znamenie, že nablízku je galéria alebo ateliér miestneho umelca. Tak ako každý rok sem znova zamieria turisti a postarajú sa o časť ročného príjmu obce.

Ju samotnú však okolitý elán oblúkom obchádzal. Cítila sa prázdna. Zmorená a izolovaná. Jej život, ich vlastný vzrušujúci projekt, sen o pokojnejšom živote za vlastných podmienok sa vôbec nevyvíjal tak, ako si predstavovala. Ani zďaleka.

Bol to nápad jej manžela. Práve on navrhol, aby sa presťahovali sem, do Österlenu. A keď na vlastné oči po prvý raz zbadali

svoj vysnívaný dom, nebolo cesty späť. Spomienky, zrejme jediné z detstva, ktoré dokázal ako-tak znieť, sa spájali práve s touto časťou Skåne. Jeho rodina tu však žila len krátko do okamihu, kým si otec nezbalil kufre a neodšťahoval sa späť na sever a kým mama neochorela a nezačala ubližovať sebe aj ostatným, aby napokon skončila na psychiatrii. Žili tu spokojne, až kým sa všetko neskončilo tak ako obvykle – v chaose a bez nádeje na radostné vyhliadky.

Nápad zmeniť prostredie sa jej spočiatku veľmi nepozdával. Österlen bol pre ňu iba odľahlým kútom krajiny, ktorý ožíval len na pár týždňov v roku. Miestom, kde umelci súťažili o to, komu sa lepšie podarí zachytiť toľko ospevované, výnimočné svetlo. Priatelia ju vopred varovali pred melanchóliou, ktorá sa v novembri usadí nad krajinou a neopustí ju až do jari. V tom čase ešte dokázala žiť svoj život naplno.

Argumenty jej manžela však boli také presvedčivé. Vidina pokojnejšieho no zároveň oveľa naplnenejšieho života než v stresujúcom Malmö sa jej postupne zapáčila. Zlákala ju predstava života v lone prírody s príslubom, že spolu budú môcť tráviť oveľa viac času ako skutočná rodina. A on konečne získa priestor, aby mohol opäť začať maľovať a naplniť svoje kreatívne ambície.

Keby sa necítila taká stratená, možno by sa teraz nad ich naivnými snami úprimne zasmiala, pretože realita sa ukázala celkom opačná. Rojčivá predstava, ktorú si vysnívali, že zrenovujú starý dom, po okolí budú chodiť v štýlových gumákoch a kochať sa pohľadom na kvitnúce ibišteky a pitoreskné drevené verandy a žiť ešte ekologickejšie než doposiaľ, nemohla byť ďalej od pravdy. Nikdy nemusela používať auto tak často ako teraz a napokon si museli kúpiť ešte jedno, aby vôbec mohli funkčne existovať.

Odľahlá samota ju neskutočne ubýjala. Kamkoľvek chcela ísť, všetko bolo vzdialené minimálne hodinu cesty autom. Dopravné spojenie bolo otrasné, cesty rozbité a deti bolo treba denno-denne voziť na krúžky. Nehovoriac o stálej tme, tichu a diviakoch, ktoré jej so železnou pravidelnosťou rozrývali záhradu.

A napriek tomu, že ona aj jej muž pracovali oveľa viac, mali menej peňazí než kedykoľvek predtým. V poslednom čase si však začínala uvedomovať, že nával práce, v ktorej sa môže ukryť pred realitou, jej čoraz viac vyhovoval. Zatiaľ čo návaly úzkosti neustále pribúdali. Minulú jeseň však jej pohár pretiekol a telo si povedalo dosť. Dostala vysokú horúčku a museli ju odviezť na pohotovosť v meste Kristianstad. Podľa lekárov jej zdravotný stav nezapríčinila choroba ani konkrétna udalosť, ale život v ustavičnom strese. A hlboko vnútri vedela, že jednou z príčin bol fakt, že sa s mužom od seba začali vzdďaľovať, až sa medzi nimi vytvorila hlboká priepasť.

Začala tušiť, že jeho túžba presťahovať sa do Österlenu bola len ďalším krokom na jeho vnútornej ceste naspäť do detstva. Akási náprava či satisfakcia, spôsob, ako ovládnuť svoje spomienky a zmeniť ich na krajšie. Každým dňom sa čoraz viac cítila ako obyčajná rekvizita v jeho životnom projekte a jediné, na čo v poslednom čase dokázala myslieť, bola túžba po slobode. Sama sebe prisahala, že tu už nezostane ani jedinú zimu.

ULICE V MALMÖ SA pred sviatočným víkendom začali vyprázdňovať. Tess cez okno taxíka hľadela na tri malé dievčatká preležané za veľkonočné bosorky v duchu tradície, ktorá sa vo Švédsku neodmysliteľne spájala s Veľkou nocou. O sekundu na to taxík zastal pred priechodom pre chodcov a Tess ponad šoférovo rameno zbadala dve ženy, ktoré ruka v ruke prešli cez cestu.

Chvíľku trvalo, kým jej mozog zaregistroval, na koho sa práve pozerá, no vzápätí celkom stuhla a srdce jej zamrelo v hrudi.

Po prvý raz po rozchode na vlastné oči videla Angelu s inou ženou. Keď sa taxík pohol, otočila hlavu a pohľadom ich sledovala cez zadné sklo.

Po Angelinom boku kráčala plavovlasá žena, ktorú Tess nikdy predtým nevidela. Keď sa opäť otočila dopredu, tuho zatvorila oči a zhlboka si povzdychla. Potom sa zaborila do koženého sedadla a v duchu presviedčala samu seba, že sa musí sústrediť na svoj vlastný život. Zároveň však uvažovala, ako by Angela zareagovala, keby sa dozvedela, že sa Tess práve nechala oplodniť na klinike v Kodani. Prekvapenie by bolo slabé slovo.

Odlesky jarného slnka sa ligotali na hladine pod mostom Carolibron, len kúsok od policajnej stanice na ulici Porslinsgatan.

„Vy ste policajтка?“ spýtal sa taxikár, keď zastavil pred hlavným vchodom.

„Áno,“ odvetila Tess.

„Musíte konečne niečo začať robiť, táto situácia sa už nedá vydržať.“

„Čo máte na mysli?“

„Všetko. Všetku tú kriminalitu a násilie. Už sa ani neodvažujem brať nočné zmeny. Za posledný mesiac ma dvakrát napadli a okradli.“

Šofér menom Yassin ukázal na svoj krk.

„Pozrite, tu mi priložili nôž. Nezostalo mi nič iné, len im odovzdať celú tržbu. Takto to už ďalej nejde.“

Tess odvetila, že robia čo môžu a práve realizujú viacero projektov zameraných na zlepšenie situácie. Nevedela, čo viac by mu na to mohla povedať.

Yassin však pokrútil hlavou.

„Dúfam, že to pomôže, inak budem musieť zmeniť zamestnanie.“

Keď prechádzala cez otáčavé dvere, premýšľala nad tým, že v dnešnej dobe by sa sotva mohla verejne pochváliť svojou profesiou, a slovo policajt sa pomaly začalo meniť na nadávku.

Počas posledného roka sa situácia výrazne zmenila. Napriek tomu, že Malmö sa podľa posledného prieskumu stalo oveľa bezpečnejším mestom, než akým bolo ešte pred pár rokmi, s menším počtom zločinov a väčším počtom vyriešených prípadov, všeobecné povedomie o kriminalite narástlo a potýčky medzi gangmi sa presunuli z predmestí priamo pod nos „obyčajných ľudí“. Mnohí obyvatelia mesta začali dávať otvorene najavo, že už toho majú dosť.

Tess nastúpila do výtahu a vyviezla sa na druhé poschodie patriace oddeleniu závažnej kriminality. Hoci predpokladala, že oddelenie už bude fungovať v pokojnejšom predsviatočnom režime, na chodbe vládol čulý ruch a viacerí kolegovia si zjavne udržali vysoké pracovné tempo.

Za písacím stolom v kancelárii oddelenia odložených prípadov sedela Rafaela Cruzová, najnovší prírastok do jej skupiny. Tess sa často prichytila, že na Rafaelu ako členku svojho tímu celkom zabudla. Keď však vstala zo stoličky, so svojimi sto osemdesiatimi piatimi centimetrami bola neprehliadnuteľná. Informácie, ktoré o nej Tess vedela, by sa dali zrátať na prstoch jednej ruky, no

z jej ramien sa dalo vyčítať, že pri benchpresse vytlačí minimálne sto kíl a v policajných majstrovstvách v tejto disciplíne s prehľadom zvíťazila. Na Tess, ktorej osobný rekord bol sedemdesiat a s týmto číslom bola celkom spokojná, urobilo stretnutie s Rafaelou v telocvični skutočný dojem. Okrem toho bola Rafaela málovravná žena latinskoamerického pôvodu, ktorú Tess nikdy celkom nedokázala prečítať, no ktorá prejavila mimoriadne odhodlanie a túžbu stať sa členkou jej oddelenia. Tess spočiatku nerozumela, prečo jej na tom tak záleží, no napokon sa jej Rafaela zverila s vlastnou nepríjemnou skúsenosťou s nikdy nevyriešeným prípadom. V deväťdesiatych rokoch jej staršieho brata zastrelili v pizzerii v meste Lund, no za jeho vraždu nikdy nikoho neodsúdili. Osobné skúsenosti a motivácia mohli mať na človeka nielen pozitívny, ale aj negatívny vplyv a v Rafaelinom prípade Tess nevedela odhadnúť, ktorý prevážil. Na druhej strane však neodmietla príležitosť získať ďalšiu pomocnú ruku, keď sa jej sama núkala.

Po tom, čo v roku 2010 zrušili právny inštitút premlčania, každý rok sa zvyšoval počet odložených prípadov, pri ktorých mohli vyšetrovanie znovu otvoriť. Len v samotnom Skåne sa ich nazerbieralo vyše stovky a postupom času do tejto kategórie bez pochyb začínajú pribúdať aj trestné činy súvisiace s kriminalitou gangov v problémových štvrtiach. Mnohé z prípadov v minulosti nebolo možné objasniť, no Tess mala v zozname asi dvadsať starých prípadov, ktoré mali potenciál pohnúť sa výrazne vpred pomocou moderných postupov analýzy DNA. A neprešiel týždeň, aby nezaznamenali významný úspech.

Tessin osobný rebríček prípadov, ktoré jej najviac ležali na srdci, však vyzeral inak. Dominoval na prvej strane poznámkového bloku potiahnutého zelenou kožou, ktorý nosila všade so sebou, aby si mohla poznačiť myšlienky a nápady, čo jej keďkoľvek mohli skrsnúť v hlave na najnečakanejších miestach. Neodmysliteľnou súčasťou zoznamu bola brutálna vražda manželov Liedbergovcov z obce Råå pri meste Helsingborg, rovna-

ko ako prípad Leny Bergholmovej a zopár ďalších nevyjasnených tragédií.

Neustály pokrok a moderné technické vymoženosti im hrali do karát. Zmena legislatívy na začiatku roka navyše umožnila, aby Národné forenzné centrum realizovalo odbery DNA blízkych rodinných príslušníkov v prípadoch, kde chýbal akýkoľvek podozrivý.

Jej snaha mať na konte prvý vyriešený prípad v krajine na základe nového testovania nevyšla podľa predstáv. Kolegovia z Göteborgu boli rýchlejší a podarilo sa im objasniť brutálne násilnenie dievčaťa pred pár rokov. Tess sa z ich úspechu tešila a dúfala, že sama čoskoro získa možnosť využiť novú metódu vo svojom vyšetrowaní.

Odkedy sa Rafaela Cruzová stala členkou tímu, celé dni trávi-la intenzívnym študovaním starých prípadov. Pustila sa do práce s vervou, ktorou na Tess urobila dojem. Nová posila zároveň preukázala cit pre to, ako pristupovať k starým prípadom, mala oko pre detail a dokázala odhaliť skryté súvislosti.

Tess podišla k jej písaciemu stolu.

„Ako si na tom s prípadom Liedbergovcov? Našla si niečo, čoho by sme sa mohli chytiť?“

Rafaela vyľakane zdvihla zrak od papierov, akoby si doteraz nevšimla, že v kancelárii nie je sama.

„Myslím, že mám niečo, čo by si zaslúžilo našu pozornosť. Zdá sa, že bývalí vyšetrowatelia pozabudli na auto, ktoré sa spomína v jednej zo svedeckých výpovedí.“

Tess sa nahla ponad stôl a zahľadela sa na výtlačok, ktorý k nej Rafaela posunula.

„Výborne,“ pochválila ju. „Máš pravdu, ktosi sa na to mal pozrieť už dávno. Pozri sa, prosím, do registra vozidiel a zisti, kto bol v tom čase majiteľom auta.“

Rafaela si ponatáhovala chrbát.

„Neviem sa od toho prípadu odtrhnúť. Obávam sa, že v kancelárii zrejme strávim celý víkend, keďže celá dokumentácia je tu a v počítači som takmer nič nenašla.“

Tess prikývla a pomyslela si, že z kolegyňiných úst nikdy nepočula vyjsť toľko slov v jednom slede.

„Úplne ti rozumiem. Sama som si práve prišla po jeden poriadne tučný zväzok.“

„Nič to,“ pokrčila plecami Rafaela. „Hoci som z Paraguaja, Veľkú noc som aj tak nikdy špeciálne neoslavovala.“

Tess zo skrine vytiahla zložku Leny Bergholmovej a vložila si ju pod pazuchu.

„Ani ja, hoci žijem vo Västra hamnen,“ odvetila a usmiala sa.

Keď vyšla z kancelárie, zbadala svoju novú šéfkú, Sandru Eddingovú, ktorá práve na opačnom konci chodby zamykala dve re svojej pracovne. V ruke držala malú čiernu cestovnú tašku. Tess ju prvý raz v živote videla v niečom inom ako v prísnom saku. V bielych teniskách, úzkych džínsoch a hrubom čiernom svetri vyzerala podstatne mladšie než na svojich štyridsaťpäť rokov.

Tess prekvapilo, ako veľmi sa v jej spoločnosti cíti nesvoja a neistá. Tušila, že Eddingovú na túto pozíciu dosadili, aby v oddelení zreorganizovala štruktúru a zaviedla nové poriadky, no nemala poňatia, aký má nová šéfka postoj k vyšetrovaniu starých prípadov. Vedela však, že Eddingová bola na svojom predchádzajúcom poste v Štokholme skutočná hviezda, a zdalo sa, že aj tu ju kolegovia vnímajú s rešpektom.

Keď ju pred pár mesiacmi oddeleniu závažnej kriminality predstavili ako novú zástupkyňu Pera Jönsa, Tess si všimla, ako si mladší policajti vymieňajú potmehúdske pohľady. Predpokladala, že Eddingová si je vedomá svojej atraktivity a na pozornosť mužov je dávno zvyknutá. Pohľady kolegov ju nechali úplne chladnou. Tess počula, že má manžela, dcéru a nevlastného syna z prvého manželstva jej muža, ktorí žijú v Štokholme a za ktorými takmer každý piatok pendluje. Sandra sa venovala predovšetkým medzinárodnej kriminalite a pracovala vo viacerých krajinách, okrem iného vo Francúzsku, kde spoznala svojho manžela. Ak boli chýry, ktoré sa Tess dostali do uší, pravdivé, jej muž bol

vzdialený príbuzný zakladateľa firmy na výrobu popisovačov a fixiek Edding a pravdepodobne bol celkom za vodou.

Pohľady sa im stretli a Tess ju pozdravila. V tom okamihu spozna rohu vyšla Marie Erlingová a zaškúlila na Sandru, ktorá vošla do výťahu.

„Stretnutie s Merkelovou?“

Tess pokrútila hlavou.

„Podarilo sa ti uvoľniť ma?“ spýtala sa Marie s nádejou v hlase.

„Také jednoduché to nebude.“

„K ďalšej prestrelke ma už nedostanú ani za svet. Radšej pôjdem na maródku.“

Tess sa spolu s Marie vydala k výťahu.

„Včera som sa začala a za celý deň som nepovedala jediné slovo. Makkonena išlo roztrhnúť od zlosti. Vyhovorila som sa, že mám alergickú reakciu na orechy, že mi spuchlo hrdlo a zablokovalo hlasivky. Ani neviem, či je čosi také vôbec možné. Musím si to vygoogliť.“

Tess sa zahľadela na Marie. Rozvod na nej zanechal viditeľné stopy. Každúcke kilo, ktoré pribrala, keď čakala svoju dcéru Tilde, zmizlo ako mávnutím čarovného prútika. Dokonca bola teraz ešte chudšia než predtým. A jej beztak dosť vrtkavé zmeny nálad boli za posledný polrok ešte nevyspytateľnejšie. Tess bola presvedčená, že sa ešte stále nepreniesla cez fázu šoku, a pravidelné schôdzky s celou plejádou rôznych mužov boli jej únikom z reality.

Iniciátorkou rozvodu bola práve Marie, keďže už niekoľko rokov mala pocit, že jej vo vzťahu niečo chýba. Možno v kútičku duše dúfala, že jej muž Tomas bude o záchranu manželstva bojovať a že ju bude prosiť na kolenách, aby spolu zostali a pokúsili sa svoj vzťah napraviť. On však využil príležitosť, že má dvere dokorán, a bez váhania potápajúcu sa loď opustil, zjavne rovnako nespokojný ako Marie, hoci to nikdy predtým nedal jasne najavo. Potom sa už všetko zbehlo tak rýchlo, že Marie odrazu zostala stáť so spadnutou sánkou pred celkom novou ži-

votnou situáciou, ktorá sa jej ani trochu nepozdávala. Na nálade jej nepridala ani striedavá starostlivosť o deti, ktoré teraz vídala len každý druhý týždeň.

Tess sa jej chcela zveriť, že práve videla svoju bývalú partnerku Angelu kráčať ruka v ruke s inou ženou, no na poslednú chvíľu si to rozmyslela. Momentálne nemala silu o tom hovoriť.

„Čo máš v pláne cez sviatky?“ spýtala sa, aby prišla na iné myšlienky.

„Ani som si neuvedomila, že idú sviatky.“

„Už o dva dni tu máme Zelený štvrtok.“

Marie odmietavo mávla rukou a vošla do výťahu.

„To je teraz to posledné, čo ma zaujíma,“ odvetila Marie, skôr než sa za ňou zavreli dvere výťahu.

Ani Tess nemala na predĺžený víkend žiadne veľkolepé plány. Pravdepodobne pôjde navštíviť svoju sestru Isabel a jej rodinu. Otec, s ktorým strávila posledné sviatky, aby nebol sám, sa nedávno bezhlavo zamiloval do ženy menom Eva a na Veľkú noc chcel byť s ňou a mama sa s kamarátkami vybrala na vínnu cestu po južnom Francúzsku. Väčšina jej najbližšieho okolia chcela stráviť voľný čas v kruhu rodiny, ako býva zvykom, keď človek prekročí prah štyridsiatky, ona však žiadnu nemala. Zatiaľ.

Tess uvažovala, ako by jej život mohol vyzerat' o tomto čase presne o rok a zachvátil ju ľahký pocit paniky. Čo ak sa bude musieť starať o dieťa? Jej zvyčajný impulz jednoducho hodiť veci za hlavu a odísť v prípade, že sa situácia nevyvíja podľa jej predstáv, sa už v tomto prípade nejavil ako možné riešenie.

STREDA 17. APRÍLA

MISCHA LINDBERGOVÁ ZATVORILA dvere kúpeľne a bosými nohami prešla po chladnej kamennej podlahe. Napätie pred piatkovou vernisážou vrcholilo a už sa nedokázala uvoľniť a upokojiť. Stres a nervozita ju už niekoľko dní sprevádzali na každom kroku. Pochopiteľne bola plná očakávaní, ako jej životné dielo s názvom The End prijmu kritici a verejnosť.

No bolo v tom aj čosi iné. Mala nástoječivý pocit, že ju niekto sleduje. Len čo vyšla z domu, na prechádzku, na nákup alebo len do záhrady, akoby z nej niekto ani na okamih nespúšťal oči. Dnes dopoludnia, keď v hmlistom opare vešala žlté veľkonočné vajčička na jablň v záhrade, prudko sa obrátila, lebo bola skalopevne presvedčená, že jej ktosi stojí za chrbtom. Okrem malého škorca, ktorý sedel na streche a zvedavo na ňu hľadel, však nablízku nebolo živej duše.

A teraz večer, keď upratovala svoj ateliér, ju ten pocit ovládol zas. Začula zvuk, akoby dvere v zadnej časti stodoly buchotali v prievane, a keď ich išla zavrieť, opäť sa nevedela zbaviť dojmu, že ju ktosi sleduje.

Nahovárala si, že je to len následok prepracovanosti a časového stresu, aby pred svojou veľkou chvíľou všetko stihla.

Mischa zazívala a zhasla svetlo v kuchyni.

Mala pred sebou ešte zopár náročných dní a nevyhnutne potrebovala poriadny, ničím nerušený nočný spánok.

Vošla do spálne, stiahla z postele veľkú zamatovú prikrývku a vliezla pod paplón.

Priam pred očami videla svoje umelecké dielo The End a pocítila čosi, čo takmer pripomínalo separačnú úzkosť. Po desiatich rokoch jej obraz konečne uzrie svetlo sveta. Na Veľký piatok ho mali vystaviť v galérii Factory a aj keby si olejomalbu nikto nekúpil, v okamihu, keď sa s ňou podelí s ostatnými, stratí svoje neopakovateľné čaro. Bola pre ňu ako dieťa, obrovské, vyše dvojmetrové dieťa.

Svojím spôsobom už celý proces ich odlúčenia započal minulý týždeň, keď obraz predstavila v médiách. Záujem prejavili televízie aj denníky. A niet sa čomu čudovať, umelkyňa, ktorá namiesto farby maľuje vlastnou menštruačnou krvou, sa len tak často nevidí. No nerobila to, aby vyvolala rozruch a kontroverziu, ani preto, aby verejne poukázala na rodovú nerovnosť a nespravodlivosť, hoci aj to bolo súčasťou jej agendy, v skutočnosti ju publicita vôbec nezaujímala. Bol to skrátka jej spôsob ako vrhnúť svetlo na absurdné tabuizovanie a úplnú ignoráciu neoddeliteľnej súčasti života každej ženy.

Olejomalba bola pomyselne rozdelená na dve polovice, žiarivú belasú oblohu a žltú pustatinu, ktoré oddeľoval pás mora namaľovaný zaschnutou krvou. Jej krvou. Predtým a potom.

Mischi sa zazdalo, že dokonca aj v očiach svojho bývalého manžela Andyho zazrela jemný náznak závidi, keď išlo o pozornosť, ktorá sa na ňu pred blížiacim sa festivalom umenia sústredila. Neodpustil si ani drobné ironické poznámky o mediálnom humbugu, ale nemala mu to za zlé. V súčasnosti nebolo jednoduché presadiť sa v konkurencii a pretĺcť sa v umeleckej profesii. Napriek tomu malo jej dielo potenciál pritiahnúť do jeho galérie nových zákazníkov, takže ich dohoda by mala byť výhodná pre obe strany.

Z kôpky kníh na nočnom stolíku vzala tú navrchu. Pozrela na obálku a zahľadela sa na meno autorky Joyce Carol Oates. V posledných dňoch jej na čítanie nezostávalo veľa času. Nalistovala si stránku so zahnutým rožkom a dala sa do čítania. Po niekoľkých vetách spálňu zalial lúč bieleho svetla a Mischa odložila knihu na nočný stolík. Pozrela von oknom a vyzeralo to, akoby ktosi na jej dom obrátil silné reflektory.

Vyšmykla sa spod prikrývky a posadila sa na kraj postele. Cez tenké biele závesy videla, že svetlo sa trochu vzdialilo a zoslablo. Žeby na jej príjazdovej ceste cúvalo auto?

Zvláštne, pomyslela si. Jej dom stál na samom konci príjazdovej cesty a nebol dôvod, aby tadiaľto išlo auto. Šofér sa zrejme pomýlil alebo zabľúdil. Chvíľu nehybne sedela na posteli, no keď svetlo neprestávalo žiariť, vstala a podišla k oknu. Poodhrnula záves a pozrela na cestu. Päť ostrých kužeľov osvetľovalo jej príjazdovú cestu a blízke okolie. Mischa nehybne stála za oknom a upierala pohľad na auto, stojace sotva päťdesiat metrov od jej domu.

Začula slabé vrčanie motora a po chvíli váhania sa rozhodla, že si oblečie bundu a pôjde sa pozrieť, kto to je.

Keď zažala svetlo v kuchyni, všimla si, že aj veľká časť obývačky ožila vo svetle reflektorov auta. Mischa z vešiaka stiahla svoju flísovú bundu, obula si zelené gumáky a otočila kľúčom v zámku. Dvere zavrzgali a keď sa dokorán otvorili, vplávala priamo do hustej bielej hmly.

Zdalo sa, že auto so zapnutými diaľkovými svetlami a jedným svetlometom navyše sa o pár metrov priblížilo k domu.

Ostrá žiara Mischu oslepila a musela si rukou prikryť oči. Vzduch bol teplý a vlhký a jediné, čo počula, bol tlmený zvuk motora. Cez hmlu vytušila slabé svetlo vychádzajúce zo susedného statku na opačnej strane lúky. Uvažovala, či má podísť k autu, alebo radšej zostať na verande.

No skôr, než sa stihla rozhodnúť, svetlá odrazu zhasli a Mischa civela do čierno-čiernej tmy.

Zišla o pár schodov nižšie a svetlá sa opäť prudko zažali a vzápätí na ňu dvakrát zablikali.

Mischa zostala stáť na schodoch verandy a začudovane hľadela na auto. Čo to má znamenať? Vtom sa spod kolies ozvalo hlasné škrípanie štrku, auto sa znenazdajky otočilo o stoosemdesiat stupňov a opustilo príjazdovú cestu. Mischa pohľadom sledovala červené svetlá, až kým sa nestratili v tme.

ŠTVRTOK 18. APRÍLA

CHLADNÝ VZDUCH PRICHÁDZAJÚCI od Baltského mora narazil pri Skåne na nezvyčajne vysokú aprílovú teplotu a vytvoril vlhkosť, ktorá celý Österlen zahalila do hustej hmly.

Mischa Lindbergová skoro ráno sadla do auta a pomalým tempom zamierila do galérie v dedinke Bästekille. Bolo len pár minút po šiestej a dúfala, že si ešte naposledy vychutná zopár chvíľ osamote so svojím dielom, predtým než ho zajtra vystavia na oči verejnosti. Cestu medzi svojím domom a galériou prešla nespočetne ráz, no nikdy sa nevliekla tak ako teraz. Za bežných okolností ju lemovali otvorené šire polia, teraz si však sotva dovidela pod nos. Takúto hmlu takmer nikdy nezažila, tobôž nie v apríli.

Nedostatok spánku doľahol na jej telo aj myseľ. Po včerašom čudnom zážitku s autom, ktoré sa objavilo na príjazdovej ceste, nevedela dlho zaspáť a keď sa jej z číreho vyčerpania konečne podarilo zadriemať, prudko sa strhla a civela na okno v očakávaní, že silná žiara svetlometov opäť zaleje jej izbu.

Snažila sa sústrediť na svoj dych a dúfala, že tentoraz sa jej záchvat podarí udržať na uzde. Už samotná spomienka na paniku, ktorá minulý týždeň celkom ovládla jej telo, ju dokázala rozrušiť. A to si ešte nedávno myslela, že sa úzkostných stavov nadobro zbavila. Bolo jej však jasné, prečo ju opäť začali trápiť. Znova jej zavolať. Tlačil na ňu a spochybňoval jej dôrazné „nie“ po ich stretnutí v Malmö. Prečo to skrátka nedokázal pochopiť? Jeho nástoječivosť sa jej ani trochu nepáčila. Chcel od nej niečo, čo by mu nikdy nemohla dať. Jediným východiskom pre ňu bolo raz a navždy mu jasne vysvetliť, že o ďalší kontakt nemá záujem.

Cítila sa zahnaná do kúta a práve preto sa jej hrdlo opäť začalo zvierat úzkosťou.

Prvý záchvat paniky zažila pred mnohými rokmi v malom motorovom člne v zálive pri obci Kivik. V skutočnosti more aj lode neznášala, no zaumienila si, že nad svojou fóbiou získa kontrolu. Namiesto toho však na ňu tvrdo doľahla zraniteľnosť na otvorenom mori a predstava, že je vydaná živlom napospas. Napokon musel zvyšok posádky obrátiť čln a vrátiť sa na breh, keď sa zviezla na zem a začala hyperventilovať.

Mischa sa snažila potlačiť chmúrne myšlienky a pomaly odbočila na úzku vidiecku cestu. O pár sekúnd spoza zákruty vyšlo tmavé auto. Zaškúlila do spätného zrkadla, z ktorého sa aj cez hustú sivú hmlu odrážalo ostré svetlo reflektorov. Auto sa na ňu začalo tlačiť a keby prudšie zabrzdila, vrazilo by jej rovno do kufra.

„Tak ma teda predbehni, keď máš tak naponáhlo,“ zasyčala Mischa nahlas a podráždene zaradila nižšiu rýchlosť, pričom uvažovala, čo za blázna sa chce predbiehať v takomto počasí.

Auto však namiesto obiehania tiež pribrzdilo a jeho svetlo pomaly vyhaslo v hmle.

Stierače vŕzgali na skle, keď čistili husto zarosené okno a Mischa tekala pohľadom medzi spätným zrkadlom a cestou pred sebou. Po chvíli konečne zbadala sivú plechovú strechu zrekonštruovanej industriálnej budovy a odbočila na parkovisko.

Andy založil galériu Factory pred piatimi rokmi a v súčasnosti bola budova uprostred polí severne od Kiviku jedným z najväčších lákadiel každoročnej výstavy umenia. O výstavnú plochu sa delilo takmer dvadsať umelcov a Mischiným jediným príspevkom bola práve maľba The End. Napriek tomu išlo o jedno z najočakávanejších a najdiskutovanejších diel celej výstavy.

Blikajúca explózia farieb z veľkej surrealistickej neónovej obrazovky nad vchodom sa predierala cez hmlu. Mischa na chvíľu zostala sedieť v aute a rozhliadala sa po prázdnom parkovisku.

Hmla bola takmer nepreniknuteľne hustá a keď otvorila dvere, mala pocit, akoby ju obkolesil dažďový mrak. Zabuchla dvere a ozvena zvuku sa rozniesla ponad okolité pastviny.

Z vrecka svojich trakových nohavíc vytiahla kľúče a opäť sa jej zmocnil pocit, že ju niekto sleduje. Nehybne stála vedľa svojho auta, rozhliadla sa na všetky strany a nastražila uši.

Vlhkosť vzduchu sa jej vpíjala do čiernych polodlhých vlasov. Cez plece si prehodila prútenú kabelku a rýchlym krokom zamierila k hlavnému vchodu. Červené plechové dvere hlasno zavrzgali, keď ich s námahou otvorila. Vošla do tmavej miestnosti, kabelku položila na zem a prešla k vypínaču.

Pri pokladnici pár metrov od vchodu prudko zastala. Vystrašil ju škrabot nesúci sa zo zadnej časti rozľahlého priestoru. Mischa sa niekoľkokrát zhlboka nadýchla. Suchý vzduch v miestnosti bol príjemnejší než vonkajšia vlhkosť a do nosa jej udrela vôňa včerajšej kávy, maliarskych farieb a čerstvo vystaveného umenia.

Rukou habkala po stene hľadajúc vypínač, keď ten zvuk začula znovu. Plechové dvere sa s rachotom zabuchli a Mischa od úľaku priam nadskočila.

Miestnosť sa ešte viac ponorila do šera. Vysoko posadené okná za bežných okolností celý priestor presvetlili a prevzdušnili, no hustá hmla pohltila väčšinu svetla. Mischa opätovne prešla rukou po stene a konečne našla hlavný vypínač. Stlačila ho a pozrela hore na veľké stropné lampy, nič sa však nestalo a žiarovky zostali zhasnuté. Zvláštne, pomyslela si, asi vyrazilo poistky. Mala by čím skôr zavolať Andymu, nech o tom vie.

Úplná tma však v miestnosti nevládla. Mischa pohľadom kľžala po bielych stenách zdobených umeleckými dielami a celkom vzadu zbadala slabý svit svetla. Otvorila vchodové dvere, aby lepšie videla, a zaistila ich kameňom, nech ich prievan opäť nečakane nezavrie.

Kráčala cez galériu a klopkanie jej sandálov sa hlasno odrážalo od stien. Na konci miestnosti spomalila a po niekoľkých opatrných krokoch zahla za roh.

Na zemi pod jej vlastným obrazom ležala baterka veľká takmer ako reflektor. Očami sledovala lúč svetla od jeho zdroja až po stenu. Keď zrakom dosiahla na úroveň plátna, takmer omdlela.

Pruh krvi na obraze The End vytváral spolu s dlhočiznou trhlinou uprostred plátna obrovský kríž. Mischa neveriacky civela na svoje zničené životné dielo. Podišla o krok bližšie a z hrdla sa jej vydralo žalostné „nie“.

Zovrela jej hrdlo a dych sa jej zrýchlil. Zorné pole sa zúžilo a po okrajoch sčernelo a Mischa dobre vedela, čo to znamená.

Vzduch. Musí na vzduch.

Keď sa obrátila, do uší jej znova doľahli akési zvuky. Nebola tu sama, no nech už bol v galérii ktokoľvek, nemala v úmysle zisťovať, o koho ide. Rozbehla sa k východu a rukou hľadala mobil po vreckách, no nenašla ho. V pasáži medzi obrazmi jej čosi preletelo okolo hlavy a dotklo sa jej vlasov.

„Nie,“ skríkla a chránila si hlavu rukami.

Potom zdvihla zrak a zbadala holuba, ktorý len pár metrov pred ňou zbesilo trepotal krídlami a hľadal svetlo. Po chvíli sa mu podarilo nájsť dvere a vyletieť von. Mischa ho nasledovala s roztrasenými nohami. Zastala vonku pred dverami a opäť ju obkolesila vlhká hmla. Kdesi pred sebou začula štartovanie motora, auto však nevidela, v diaľke len vytušila jeho kontúry. Hľadela do sivobielej kompaktnej masy a odrazu zbadala, ako sa priamo oproti nej pomaly blíži tmavé kombi. Rozbehla sa po okraji parkoviska smerom k veľkým vrbam a pokračovala po úzkej vidieckej ceste. Ramienka sandálov ju rezali do nôh a počula zvuk svojich vlastných rýchlych krokov klopajúcich po asfalte.

Zlovestné vrčanie motora zaznievalo čoraz bližšie. Za chrbtom sa jej zažalo svetlo reflektorov a biele čiastočky vody vo vzduchu všade vôkol nej vybuchli v explózií svetla. Mischa sa obrátila a auto na ňu dvakrát rýchlo zablikalo. Presne ako včera.

Zišla z cesty a rozbehla sa krížom cez pole. Po pár metroch zakopla o vysoký trs trávy a dopadla na kolená. Z nosa jej tieklo a kľáčala na poli ponorenom do hmly, smrkala a napäto načúva-

la. Okrem svojho prudkého dychčania však nepočula vôbec nič. Tušila však, že ktosi jej ide v päťach a že je blízko.

Odrazu za sebou začula jeho vyčítavý, rozhnevaný hlas: „Spoliehal som sa na teba, ale ty si ma zradila. Práve ty, jediný človek, ktorému som veril.“

